

[Per Hækkerup.]

har klaret sig godt. Jeg er ikke helt sikker på, at vurderingen af oppositionspartierne er tilsvarende. Det er ikke laurbær; oppositionen høster for sin indsats, der har været præget af svingninger og usikkerhed; oppositionen er efterhånden blevet svagere og svagere i sin kritik over for en regering, der i stigende grad fik tingene bragt under kontrol. Man kan roligt sige, at oppositionen praktisk taget ikke har formuleret noget konstruktivt bidrag til den forløbne vinters arbejde, og at ingen eller næppe mange har fornemmelsen af, at den har været i stand til at udforme et alternativ til regeringens politik. Dens bestræbelser har fortrinsvis begrænset sig til smådrillerier med det formål — dog uden held — at spille på de forskelle i regeringspartierne syn på forskellige spørgsmål, som naturligvis stadig findes og må findes mellem selvstændige partier.

Under sidste års ophidsede debat optrådte oppositionspartiernes talsmænd og oppositionspresen som spåmænd. Der var ingen grænser for, hvad regeringens kriseforanstaltninger ville medføre af ulykker for landet. De ville ikke løse valutaproblemerne, de ville ikke bremse inflationen, som man kaldte det, de ville ikke lette penge- og kreditmarkedet, men ville tværtimod medføre fald i obligationskurserne, og de ville fremkalde produktionsnedgang og stigende arbejdsløshed. Den konservative ordfører gik endda så vidt som til at spå, at den gennemsnitlige arbejdsløshed ville vokse til 15 pct., hvilket ligger adskilligt over det hidtidige årsmaksimum i efterkrigstiden på godt 12 pct., der forekom under regeringen Erik Eriksen-Ole Bjørn Kraft. Opsparingen ville gå ned, og venstres reserveordfører, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der åbenbart optrådte som venstres folketingsgruppes økonomiske ekspert, rundede flot vurderingen af forslaget om stabiliseringslånet af med at sige, at alle virkningerne af denne lov er skadelige.

Heldigvis gik det anderledes. Jeg skal ingenlunde påstå, at de betragtelige resultater, der er opnået på en række områder, udelukkende skyldes den politik, regeringen har ført, men det ville være lige så meningsløst at frakende denne politik noget som helst bidrag til fremgangen.

Den først foreliggende opgave efter regeringsdannelsen var at standse faldet i landets valutabeholdning, der især viste sig som et hurtigt svind i dollarreserverne. Som følge af de gennemførte foranstaltninger i juni-juli 1957 i form af en række afgiftsforhøjelser og udskrivningen af det så stærkt forkætrede stabiliseringslån og som følge af prisforskydninger på de internationale varemærker samt gode indtjeningsmuligheder for skibsfarten vendte valutabilledet fra udgangen af juni. Ved regeringens tiltræden var bankernes valutagæld på 277 mill. kr. Ved opgørelsen pr. 15. maj 1958, den sidste offentliggjorte, havde vi derimod et tilgodehavende på ca. 665 mill. kr. For bankernes vedkommende er der altså sket en forskydning i gunstig retning i deres valutastilling på godt 940 mill. kr. Det skal dog erindres, at en af regeringens første handlinger var statens optagelse af et lån i Den internationale Valutafond på 235 mill. kr., der skulle styrke den øjeblikkelige dollarlikviditet. Siden er en del af dette lån tilbagebetalt med ca. 70 mill. kr., og samtidig har staten foretaget yderligere afdrag og tilbagebetalinger på den øvrige faste valutagæld, således at nettoforskydningen i det forløbne år kun har været en forøgelse af statens gæld til udlandet på knap 100 mill. kr. Trækkes dette beløb fra bankernes fremgang på de ca. 940 mill. kr., bliver det samlede billede af bankernes og statens mellemværende med udlandet en forbedring i årets løb på næsten 850 mill. kr. Det må siges at være et særdeles pænt resultat.

Naturligvis må dette også glæde oppositionen, men da man nødigt har villet give regeringspolitikken æren for forbedringen, har oppositionen og dens presse søgt andre og skiftende forklaringer på fænomenet. En tid lang hævdede man således, at valutafremgangen hang sammen med forbrug af lagerbeholdninger, og at det naturligvis var en tvivlsom fordel, at landets reserver således blot skiftede form fra varer til valuta. Lageropgørelserne pr. 31. december 1957, som er de sidste, vi har, viste imidlertid ikke faldende beholdninger, men tværtimod, at der i løbet af året 1957 var sket en stigning i de samlede beholdninger på godt 500 mill. kr., og at en væsentlig del af denne stigning var fore-